

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ MARCELLE MAURETTE

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

(Άληθινή ιστορία)

Τόν Μιγγέλ είχε γεννηθή στη Σεβίλλη από γονείς παλιούς Ισπανούς αριστοκράτες. Ο πατέρας του, ο Ντόν Βιτσεντέλλο ντέ Λόκα, ήταν ένας από τους ευγενείς του παλιού καιρού, έρωτης και υπερήφανος, ζακαριστός σ' όλη την Ισπανία για τις μονομαχίες του και τις ερωτικές κατακτήσεις του. Η μητέρα του πάλι, η Μανάρια Βιτσεντέλλο ντέ Λόκα, ήταν μία πυργοδέσποινα, με αυστηρή παρουσιαστική, ντυμένη πάντα στα μαύρα, σοβαρή κι' ατίγιστη, υπερήφανη για την αριστοκρατική της γενιά.

Μοναχόπαιδο ο Ντόν Μιγγέλ Μανάρια Βιτσεντέλλο ντέ Λόκα, μεγάλωσε μέσα στις άπειρατες αλώβουσες τού περιφήμου πύργου των ντέ Λόκα, στη Σεβίλλη, που οι τοίχοι τους ήταν γεμάτοι από ένα σωρό δπλα και σπαθιά, και από εικόνες ευγενών προγόνων, κι' ανατράφηκε ακούγοντας τις διηγήσεις τών ερωτικών κατακτήσεων τού πατέρα του, που τού τις έλεγαν ή παραμάρες του τά θράδου στον πύργο του.

«Ένας ευγενής δεν πρέπει ποτέ ν' αγαπά πραγματικά και να μειώνει έτσι τον έλασμό του. Μόνο να ποθή πρέπει, να κατάρτα, να τραυγή την ήδονή όπου κι' αν τη θρική, μα να μην υποτάσσει ποτέ την καρδιά του στις γυναίκες».

«Ετσι έλεγαν συχνά ο πατέρας του ο Βιτσεντέλλο ντέ Λόκα στο γιό του, τόν Μιγγέλ, όταν τόν είδε να γίνεται δεκαοχτώ χρόνων παλληκάρι.

Και ο Μιγγέλ πού άκουε προσεχτικά τόν ένοιωσε βαθεία, γιατί είχε κληρονομήσει κι' αυτός τόν αίμα του, όλη την σκληρότητα, την ένοπάθεια κι' όλο τó ερωτικό πάθος που είχε κι' ο πατέρας του.

«Ετσι μεγάλωσε πειά ο Μιγγέλ κι' έγινε άντρας. Ένας άντρας όμορφος, ακατανίκητα έλκυστικός, μ' ευγενικό και υπερίψανο παράστημα, γεμάτος ζωή και νειάτα, που όταν περιούσιας καθάλλα στ' αλλόγο τού από τούς δρόμους της Σεβίλλης, Ένας μίθροςος θαυμασιού ξέφευγε απ' τά στόματα τών περιπατητών.

Την εποχή εκείνη — δεν θα ήταν ακόμη είκοσι χρόνια, — Έχασε τόν πατέρα του και λίγο αργότερα και τή μητέρα του.

Ο Μιγγέλ έγινε άκόμα πού σκληρός, αντικρούοντας τούς νεοκρούς γονείς του. Και τις δύο φορές πού γύρισε απ' τó νεκροταφείο έμεινε για πολλές ώρες σκυμμένος σιωπηλός κάτω απ' τις εικόνες τών προγόνων του, που κρεμόντουσαν στους τοίχους της κάμαρης του.

Ήταν πειά ο μόνος κληρονόμος τών ντέ Λόκα σ' όλην την Ισπανία. Ο στερνός, ο τελευταίος απόγονος της μεγάλης κι' ένδοξης αυτής οικογενείας. Να! Έπρεπε να προσέχη πολύ, έπρεπε να συνεχίση κι' αυτός πιστά την παράδοσι τών προγόνων του, Έπρεπε κι' αυτός, σαν τόν παππού του, σαν τόν πατέρα του, να περάση αγέρωχος κι' υπερίψανος απ' τή ζωή, να καταχτήση, ν' απολαού τó γυναικείο κορμί, όπου κι' αν τόν εύρισκε, χωρίς όμως να δεσμευθή ποτέ, χωρίς να υποταχθί σ' αυτό. Κάθε ώμορφη γυναίκα — όποια κι' αν ήταν — έπρεπε να γίνη δική του με κάθε θυσία. Μα για λίγο. Μόνο για μερικές θραυές. Μακριά απ' αυτόν οι μεγάλοι έρωτες, ή τρυφερότητες, οι δεσμοί. Η ψυχή της γυναίκας έπρεπε να τού μνην πάντα αδιάφορη. Μόνο τó σόμα της έπρεπε να υπάρχει γι' αυτόν, κι' αν κάποτε αποφάσιζε να παντρευθή, θάπρεπε να πάρη μία αριστοκρατίσσα, με μόνον τόν σκοπό, ν' αφήση πίσω του, μερικούς απόγονους της ευγενικής γενιάς του...

Και ο Μιγγέλ με την ψυχή του ποτιομένη με όλες αυτές τις ίδεες, ρίχτηκε στη ζωή γεμάτος απ' όλη την ερωτική φλόγα τών είκοσι δύο

του χρόνων.

Μόλις πέρασε τó πένθος για τόν θάνατο τών γονέων του άρχισε να δινη στον πύργο του λαμπρές εορτές. Η έσπερίδες που έδινε εκεί ο γιός του Βιτσεντέλλο ντέ Λόκα, ξεπερνούσαν σε μεγαλοπρέπεια και σε χλιδή κι' αυτές που έδινε άλλοτε ο πατέρας του... Ο Μιγγέλ ρουφούσε άχόρταγα όλες τις χάρες και τις απολαύσεις που τού έδινε ή όμορφιά του, τά νειάτα και τó χρέμα του. Έφτανε να ιδή και να ποθήση μία γυναίκα, για να γίνη τó ίδιο θράδυ κιόλας δική του. Η ωραιότερες κοπέλλες της Σεβίλλης, φτωχές και πλούσιες, άλλες θεληματικά κι' άλλες βία, είχαν περάσει απ' τόν πύργο του, για να γίνουν εκεί θύματα τού πόνου του και να έγκραταλειφθούν για πάντα σκληρά και περιφρονητικά.

Ο Μιγγέλ περνούσε έτσι τά χρόνια του σ' ένα διάδοκο και ασυλλόγιστο γλέντι, που τó διέκοπαν κάθε τόσο μόνον ή μονομαχίες του μ' αυτούς που τολμούσαν να σταθούν έμπόδια στο όρμιο του. Τό ερωτικό αυτό μεθύσι τού είχε ναρκώσει κάθε αισθήμα μέσα του. Η σκληρότης της ψυχής είχε γίνη άληθινή θηριωδία. Η Σεβίλλη όλόκληρη, ύστερα από λίγα χρόνια, άρχισε να τόν μισή και τ' όνομα τού προφερότανε από τούς Ισπανούς μόνον με άσπότημες και άναθεματα.

Μά ήρθε μία μέρα που όλα σώθηκαν, στερέψανε και κορέσθηκαν μέσα του. Ήρθε τó φθινόπωρο της ζωής του, κι' ήρθε πολύ πού γρήγορα απ' ότι τó περιμένα, για να σκαρπίση τά πράσινα φύλλα απ' τά κλαδιά τών δέντρων, για να παγώση, και να συντρίψη την ψυχή του.

Ο Μιγγέλ, στά σαράντα του χρόνια σταμάτησε απότομα κάθε όργιο και κάθε γλέντι τών πύργου του.

Ένοιωσε τώρα ένα μεγάλον κενό μέσα του, ένα κενό που τίποτε δεν μπορούσε να τó γεμίση.

Τό παρελθόν, ή σκληρή κι' αγέρωχη ζωή που είχε κάνει ως τότε, τού προένοιωσε φριχή και άδηία. Χαρίς να νοιώθη τó γιατί, από τά θάβη της ψυχής του έβγαλαν κάθε τόσο μία φωνή, και μία άναστεναγμός, που τού έλεγε: «Η άγάπη, ή άληθινή άγάπη, έκείνη που σώζει και έξυψώνει τούς ανθρώπους, ατμή σου έλειψε απ' τή ζωή σου».

Ο Μιγγέλ τó ένοιωσε τώρα βαθεία αυτό τó αίσθημα, που πωτέ ως τότε, δεν τó είχε σκεφθή...

Ήθελε τώρα κι' αυτός ν' αγαπήση, να ριγήση ερωτικά, σαν τούς άλλους άπλους ανθρώπους, σαν τόν πολύν κόσμο, τόν άπλο λαό.

Την εποχή εκείνη, ακριβώς, ο Μιγγέλ γνώρισε τή Ζιρολίνα.

Δέν ήταν καμμία αριστοκρατίσσα, ούτε κόρη κανενός Ισπανού μεγιστάνου. Καταγότανε από φτωχούς γονείς, που δούλεψαν πολύ στα νειάτα τους, για να την άναθρέψουν, να την μεγαλώσουν.

Η Ζιρολίνα ήταν τότε μόλις δεκα — έφτα έτών. Ήταν μία άθασα μικρή παιδούλα, άγνή σαν κρίνο, που μόλις τότε ξάνουνε στον ήλιο τού μεσημεριού τά θελοιδένια και τρυφερά του πέταλα... Και την αγάπησε ο Μιγγέλ τή Ζιρολίνα, την έλάτρευε, ένοιωσε γι' αυτήν, όλο έκείνο τó ερωτικό ρίγος που όψωνε την ψυχή και που για πρώτη φορά δικαίμαζε στή ζωή του.

Εκείνη τού χαμογέλουσε πάντα όταν τόν συναντούσε, κι' αυτός την παρακολουθούσε πιστά και όποταχτικά, μόνον και μόνον για να μπορή να τή θλέπη συχνότερα και ν' αντικρούη τó χαμόγέλο της, που έκανε να λάμπουν πού γλυκά στο πρόσωπό της, τά δύο άδουα μάτια της...

Η Ζιρολίνα όμως, μολοντί τόν είχε αγαπήσει, δεν μπόρεσε να δώση στον Μιγγέλ ούτε ένα φιλημα. Δέν πρόλαβε ν' άπλώση τά χεράκια της και να τόν άγκαλιάση.

Ένα κρύο χειμωνιάτικο θράδυ έπεσε βαρείά άρραση και σε λί-

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ !

Ο «Κατεγάν Βρυκόλακας», τó μυθιστόρημα τού μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουερς τόδοποιον έκυκλοφόρησε εις έκατομμύρια αντίτυπα έν Άγγλία και έγινε άνάρπστο. Τό μυθιστόρημα πού έσημείωσε την μελτέραν έπιτυχίαν έξ όλων τών μυθιστορημάτων πού έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Έλλάδα, ή διεύθυνσις τού «Μπουκέτος» και της «Οικογενείας», για να εύχαριστήση όλους τούς άναγνωστας και τών δύο Περιουδικών απεφάσισε να τó προσφέρη με 4 δελτία και δραχμάς 12 άντι τών 30 δραχμών πού τιμάται.

Όσοι εκ τών άναγνωστών μας προσκομίζουν τά δελτία των και λαμβάνουν τές μηνιαίς εκδόσεις μας μπορούν να ζητούν έπί τó Πραξοτεσιόν των Έφημερίδων και επί τά γραφεία μας κ' οι τόν «Κατεγάν Βρυκόλακας» με 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΝΗΜΑΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

